

Az új Istencsapásról

melyet illetéktörvény név alatt bocsájtott ránk a felsőbb hatalom már rengeteg sokat irtak. Tudós jogászok és közgazdák napnál világosabban kimutatták, hogy ez a taksa-törvény lehetetlen intézkedéseivel tönkre teszi gazdasági életünket, megbénítja jogszolgáltatásunkat. Az illetékek örületes fel-emelése még nem a legnagyobb hibája ennek a törvénynek, még bele lehet törödni a büntető ügyek bélyeg kötelezettségébe is, de elviselhetetlenek azok a rendelkezések, hogy e *hajmeresztően magas összegű taksákat előre kell leróni*. Előre fizetni az ítéleti illetéket, amikor éppen nem bizonyos, hogy ítéletre kerül a sor, ezt csak olyan törvényhozó agy gondolhatta ki, amely a jogszolgáltatás egy egészen kezdetleges területén szerezte ismereteit.

A pénzügyminiszterium egyik államtitkára Dr. Robicsek az apja ennek a rettenetes törvénynek. Egy zagrebi lap sorait idézve: „absolut korrekt, megvesztegethetetlen férfiú ami a mostani világban igen sokat jelent”. Egy horvát ügyvéd, aki kormánypárti képviselő is egyuttal, figyelmeztette az államtitkárt a törvény végzetes következményeire s arra a fő hibájára, hogy a rendelkezéseket a szerb törvényekre a szerb viszonyokhoz szabták s kiterjesztették az egész királyságra, holott Jugoszlávia területén ezidőszerint még hétféle törvény szerint osztják az igazságot. Az államtitkár a vállát vonogatva azt felelte, hogy ő nem ismeri csak a szerb törvényeket de alig hiszi, hogy valami nevezetes különbség lenne ezek és a királyság többi területein érvényben levő osztrák és magyar törvények között. Ez a naiv válasz mindent megmagyaráz. Hogy egyebet ne említsünk Szerbiában nincs telekkönyv, nincs adó és értékbizonyítvány, a perrendtartás nem ismeri a pertárgy értékének adó alapon való meghatározását s a szerb bíró amikor a bizonyítékok elégtelensége miatt menti fel a vádlottat azt mondja az ítéletben: Nem büntethetlek meg, mert gyanus vagy ugyan de nincs elegendő bizonyítékom. Csak ugy lehet megérteni a taksa törvény azt a rendelkezését, hogy a bizonyítékok elégtelensége miatt *felmentett* vádlott ítéleti illetéket köteles fizetni.

Legjobb lesz néhány gyakorlati példával illusztrálni, hogy milyen *igazságtalan* helyzeteket teremthet ez a törvény.

Élt Zágrábban egy gazdag polgár. Házai, földjei, szállói voltak s e vagyon több mint 2 millió dinárt képviselt. Néhány év előtt meghalt a felesége s az öreg ur két felnőtt és önálló fiának kérése ellenére

megházasodott s elvett egy fiatal leányt. A két fiú erre elköltözött az apai házból. Később az öreg ur súlyos beteg lett s magával tehetetlen állapotát a fiatal asszony rokonai arra használták fel, hogy egy ajándékozási szerződést irattak az öreggel alá, melyben az minden vagyonát ifju feleségének ajándékozta a két fiút pedig mint hálátlanokat kitagadta. Az ifju menyecske sietett a nagy értékű ingatlanokat magára iratni. Mult év decemberben meghalt az öreg ur s a fiúk nyomban perelni akarták az ajándékozási ügylet érvénytelensége miatt. Igen ám csak hogy a per értékére való tekintettel 60000 Dinár vagyis 240000 kor bélyeget kellett volna előre leróni szaladtak szegénységi bizonyítványért, de nem kaphattak mert az egyik 60 a másik 80 din. adót fizet. Ilyen a bélyegmentességet biztosító bizonyítványt csak az kap, aki még 10 dinárt sem fizet. Hát van ilyen ember Jugoszláviában. — Mivel pedig arra sem ügyvéd, sem más nem vállalkozik hogy ekkora összegeket előlegezzen egy perre, a két, vagyonától igazságtalanul megfosztott fiatalember, tehetetlenül kénytelen nézni miként bitorolja más az ő jogos apai és anyai örökségüket.

Egy mérnököt elgázolt a villamos. Mind a két lábát amputálni kellett. Nem indíthat kártérítési keresetet mert hiányzik a 20000 dinár bélyegkölsége. Ha csak oly összegű kárpótlást követel, amelynek illetékét meg tudja fizetni, sehogyan sincs kártalanítva elvesztett két lábáért.

Egy háztulajdonosnak leég az 1 millió dinárra biztosított háza. A biztosító társaság tudja, hogy annak az embernek nincs meg a 30000 dinárja ami bélyegre kell, nem fizet — a biztosító mindig talál okot a nem fizetésre — s a kárvalott ember nem tud magának igazságot szerezni.

Egyik felöltő rendelkezése a taksa törvénynek, hogy a bíróság nem intézhet el semmiféle aktát addig amíg a bélyeg leróva nincs. Ezzel az intézkedéssel számos tétele törvénnyel jut ellenkezésbe. A kereskedőt a törvény kötelezi, hogy amint adóssága meghaladja a tartozásait csődöt kérjen maga ellen. Ennek elmulasztása büntetendő cselekmény. A kereskedő tehát beadja a csődnyitási kérvényt de nem tesz rá bélyeget, vagy nem eleget. Már most mit csinál a bíró? Ha elintézi a kérvényt, megszegte az illetéktörvényt, ha pedig nem intézi el vét a csőd törvény parancsa ellen s esetleg súlyosan megkárosítja a kereskedő hitelezőit.

Vagy egy más még érdekesebb eset. Közönséges polgári perben elmarasztalják az adóst 10000 dinár megfizetésére. Hite-

lezője már nagy nehezen ki izzadta az ítéleti illetéket előre. Az adós megfellebbezi az ítéletet s postán küldi el a bírósághoz, de nem tesz rá bélyeget. A fellebbezést íglatni kell, miáltal az elsőfoku ítélet nem válik jogerőssé. De elintézni vagyis felterjeszteni a második forumhoz nem szabad, mert nincs rajt bélyeg. Az illetéktörvényben sehol sincs intézkedés, hogy mit kelljen ilyen esetben csinálni, tehát a bíró sem tudja mi tévő legyen. A fizetésre kötelezett adós pedig a markába nevet s tudja Isten milyen hosszú ideig megtudja akadályozni a marasztaló ítélet jogerőssé válását, amelynek alapján végrehajtást lehetne ellene hozni.

Ez a pár példa csak izlelítő. Rengeteg ilyen esetet lehetne felhozni. A taksa-törvény szerencsétlen alkotás, elhibázott dolog ezt minél előbb hatályon kívül helyezni, vagy legalább is jelentékenyen megváltoztatni kell.

Prekmurszko lovuszko društvo

tikajoucs szmo v zádnoy numeri piszali i priobcsili nyé obcsni zbor, ár sze je pa pomouta zgodila v vabili, jo escse ednouk priobcsimo z popravkom:

VABILO:

Prekmurszko lovsko društvo v M. Soboti priredi v vseh prostorih gostilne Franc Vlaj v Predanovcih svojo prvo plesno veselico na dan 3. februarja 1924 na katero se cenjeno občinstvo vabi. Vstopnina za osebo 10 Din., za družino 20 Din. Predplačila se hvaležno sprejemajo. Začetek ob 4 uri popoldne. Gostom iz Murske Sobotne, bode na razpolago Avtomobil. Svira prvovrstna specialna lovška godba.

Louvci! Pükse szo v nevarnoszti zató vszi 3. febr. v Predanovce

A magyar kölcsön

végleges feltételeit megállapították Londonban

A törlesztési idő husz év marad, a jóvátétel évi tizmillió aranykorona.

A magyar albizottság szombat este hét óráig tartott ülésében jóváhagyta a pénzügyi bizottság szanalási és kölcsöntervét tartalmazó jegyzőkönyveket.

A tanácskozásokat hétfőn délután három órákor folytatták és megállapították annak az átiratnak a szövegét, amelyet a döntésre hivatott jóvátételi bizottság elé fognak terjeszteni.

A bizottság határozatának lényege az, hogy a törlesztési idő 20 esztendő marad és a jóvátétel címen fizetendő évi összeg 10 millió aranykoronát meg nem haladhat.

A tanácskozások hétfőn véget érnek és biztosítottnak látszik, hogy a jóvátételi bizottsághoz intézendő átiratot a hatalmak képviselői aláírják.

TÁRCA.

Boudoirból a tömlöcbel

Irtá: L. J. Rozwadowszki.
(Polyt. és vége.)

Most egyszerre mély férfi hangot hallottam, majd kardcsörömpölést, női sirást és egyszerre az ajtón kezdtek dörömbölni. „Nyissák ki már!” kiáltottam, mire az érdes férfi hang a legdurvább szitkokkal illetve engem és csibésznek, betörőnek nevezve, követelve, hogy én nyissam ki. „De hisz engem is úgy zártak be — mondám — tessék kiereszteni.” „Majd kieresztelek, te rongyos csirkefogó — kiált ismét a férfi — hanem akkor nem köszönöd meg.”

A hideg szaladgált gerincemben, mert hogy nem lesz jó vége, azt már láttam, csak már biz-

tosat tudnék, hogy tulajdonképpen mit is akarnak bocskoromba tenni. Mert hogy itt egy amerikai stílusú bűnügynek lettem akaratlanul is a főszereplője, azt már átláttam és bizony nem kevésbé irtóztam a fejleményektől. A rendőr — mert az érdes hangú férfi az volt, egy tipikus pesti rendőr, egy kiszuperált uradalmi csordás — ezalatt már erőszakhoz fordult és betörte az ajtót. Mily nagy volt a meglepetésem, amikor a két utitársnőmet vele láttam bejönni, feldult arccal és gyűlöletes szemeket meresztve rám. Én ugyanis azt hittem, hogy ők is, mint én, áldozatok, azonban ők voltak az elvetemült gazemberek. „Hogy kerültél ide kutya?” — rivált rám a rendőr. »Kikérem magamnak, hogy engem tegezzen! Nem látja, hogy kivel áll szemben?» — kiálték én magamból kikelve. „Majd megtanítlak én mindjárt, azt a képenragadt vakapádba,” — volt az udvarias válasz. Most a nők felé fordulva, ezeket kértem: »Miféle

drámai színjáték ez hölgyeim? Önök idecsaltak és most bűnbaknak használnak fel? Csak nem akarnak valami szemtelen tréfát üzni velem? Megkésérülök ezt, annyit mondhatok.» — „Nepofázz, ganaj gombóc, — rivált rám ismét a csordásból lett rendőr — hanem mond meg, hogy miért ölted meg Krasznay urat, a hölgyek apját?” »Éééén? ööltem? — ordítám tagolva és elhült bennem a vér. — Hát megöltek valakit itt a házban? Hölgyeim, ez több a soknál. Vén katona vagyok, sokat próbáltam, azonban ezt az én idegeim se bírják.» — »Majd elbir téged a hóhér kötele!» — szólt a rendőr. — »Ugyan, a kocsis-pofájú hétszázát a falhozvágott öregapjának, csak nem gondolja, hogy én itt valakit megöltem. Ugy vigyázzon arra a bundás pofájára, hogy magának ne kösse meg Bali Miska a nyakkendőjét, mert bizony mondom, hogy még a fogastrá tételtem azt a penészszagu bőrét szárogatni.»

